

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Undervisningsministeren (*Keiser-Nielsen*): Nærværende Lovforslag er egentlig nærmest kun fremkommet for at lovfæste i Undervisningsministeriets Departement en Ordning, som faktisk alt har bestaaet i 7 Aar. Ved en kgl. Resolution af 24. Juni 1909 blev det bestemt, at Departementschefsforsretningerne i det daværende Kirke- og Undervisningsministeriums 2det Departement skulde overtages af Kontorchefen sammen med hans Kontorchefsforsretninger; og endelig blev det ved kgl. Resolution af 13. August 1912 fastsat, at en af de daværende Fuldmægtige skulde fungere som Kontorchef, saaledes at Kontorchefsforsretningerne gik over til ham. Denne midlertidige Ordning blev forsøgt lovfæstet ved et Lovforslag, som blev fremsat i dette høje Ting i Rigsdagssamlingen 1910—11. Det den Gang nedsatte Udvalgte imidlertid, at den midlertidige Ordning, som var gennemført ved den kgl. Resolution i 1909, endnu maatte staa ved Magt, og at det vilde være for tidligt allerede paa dette Tidspunkt at opgive denne Ordning. I 1912—13 blev Lovforslaget om at lovfæste Ordningen atter fremsat. Da blev imidlertid det nedsatte Udvalg ikke færdigt, men afgav en Beretning, hvori det anførte, at det ikke var kommet til Ende med sine Overvejelser om Nødvendigheden af Oprettelsen af et nyt Departementschefsembede, saaledes som det var foreslaaet i Lovforslaget.

Naar man nu igen efter de 4 Aars Forløb kommer med dette Lovforslag, er det i en bestemt Erkendelse af, at det vil være ganske umuligt at vende tilbage til den tidligere Ordning og at lade alle Forsretningerne i Undervisningsministeriet sortere under eet Departement. Arbejdet er jo steget ret betydeligt. Jeg kan saaledes anføre, at medens der i Aarene 1892—99 udfærdigedes 12,000 Ekspeditioner aarligt, er Antallet i det foregaaende Aar steget til over 33,000; og jeg vil antage, at det i indeværende Aar atter er steget ret betydeligt, idet Optragelsesanstalterne nu er overgaaet til det nuværende Undervisningsministerium. Det vil derfor sikkert være umuligt at vende tilbage til den tidligere Ordning, og det vil jo da være ret meningsløst at blive staaende ved den midlertidige Ordning og ikke lovfæste denne, som man altsaa ikke kan komme bort fra. Den fungerende Departementschef har, som det vil ses af Tillægsbevillingsloven, siden Fi-

nansaaet 1910—11 været lønnet med et Honorar af 1,500 Kr. og den Fuldmægtig, som har fungeret som Kontorchef, med et Honorar af 1,000 Kr. Disse to Honorarer, som vil bortfalde ved Lovens Gennemførelse, udgør netop det Beløb, som for indeværende Aar vil udkræves til Lønning af en fast ansat Departementschef og en fast ansat Kontorchef. I de følgende Aar vil det stige en Smule ved de Alderstillæg, som eventuelt vil tilfalde de nævnte to Embedsmænd. Jeg skal endelig kun gøre opmærksom paa, at naar denne Lov vedtages, og den nu som Kontorchef fungerende Fuldmægtig faar kgl. Udnævnelse, vil der i hans Sted ikke blive udnævnt nogen ny Fuldmægtig, saa Loven vil altsaa ikke kræve nogen Forøgelse af Embedsmændenes Antal i Ministeriet. Lovforslaget har været forelagt i det andet Ting og er der ved 3 Behandlinger vedtaget uforandret, og jeg skal henstille til dette høje Ting, at Lovforslaget bliver vedtaget paa samme Maade her.

J. Pedersen: Denne Sag er jo en gammel Sag, som gentagne Gange er strandet her i dette Ting. Det er imidlertid allerede en rum Tid, siden den sidste Gang strandede derpaa, at det paagældende Udvalg ikke var blevet færdigt med sine Overvejelser. Efter de Oplysninger, der nu foreligger, efter at Folketinget har vedtaget dette Forslag, som det er forelagt, og eftersom det formentlig maa være indlysende, at vi ikke opnaar noget ved at vente, skal ogsaa jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget, som det foreligger.

Goos: Jeg kan ganske slutte mig til, hvad den foregaaende Taler bemærkede. Det forekommer mig ganske naturligt, at man endelig lovfæster den Tilstand, som faktisk har bestaaet i 7 Aar. Efter alt, hvad der nu er anført af den højtærede Minister, og særlig under Hensyn til, at det ikke medfører Forøgelse af Antallet af Ministeriets Embedsmænd, betragter jeg det som et Retfærdighedskrav, at Lovfæstelsen ikke udsættes længere. Jeg kan derfor ganske slutte mig til dette Forslag, som er uforandret vedtaget i det andet høje Ting.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.